

Tim Gladdines

Koning Valentijn

δ

1.

De eerste dag van de zomervakantie stond de jongen van de buurcaravan in zijn eentje te tennissen, met zo'n bal aan een elastiek. *Tets, tets, tets.*

Over zijn τ-shirt droeg hij bretels, alsof dat de nieuwste mode was. Je wist maar nooit.

Dit was precies het soort jongen met wie ik nooit bevriend zou kunnen raken.

Ik stapte op hem af. 'Hoe heet je?'

Tets, tets, tets...

'Honderdelf, honderdwaalf, honderddertien...'

Hij moest zich concentreren, dat begreep ik wel.

'Ik heet Benjamin.'

Geen reactie. *Tets.*

'Mag ik ook een keer?'

Tets. 'Honderdzeventien...' *Tets,* 'Honderdachttien...'

Hij had een bos krullen waarin de wind iets leek te zoeken.

Ik keek toe en volgde de bal met mijn ogen. *Tets,* naar links, *tets,* naar rechts.

Als ik met deze wonderlijke jongen bevriend wilde raken, moest ik nu iets grappigs zeggen.

'Ben je een record aan het verbreken?'

Tets, tets, tets.

Tussendoor keek hij me schuin aan. Groene fonkelogen. Glimlach.

Maar hij zei niets. Tetste vrolijk verder.

Toen liep ik maar terug naar onze caravan. Ik kon me beter binnen vervelen dan buiten, waar iedereen het kon zien. Mijn broer Valentijn kwam juist het trapje af. Hij liep langs me heen alsof ik niemand was. Ik draaide me om.

Natuurlijk stapte hij meteen op Breteljongen af. Hij zei niks tegen hem.

Breteljongen keek hem aan. 'Wil je ook een keer?'

Die hele middag hebben ze samen getennist.

Breteljongen heette Riemer.

Niemand heette Riemer.

Maar ook niemand had zulke groene fonkelogen en niemand droeg bretels.

‘Riemer heeft supermooie muziek op zijn telefoon’, zei Valentijn. We lagen samen in de tent, mam en Nicolien sliepen in de caravan. In het licht van mijn zaklamp maakte ik met mijn vingers schaduwfiguren op het tentdoek.

‘Hij gaf mij ook een oortje. Hij heeft muziek van heel oude artiesten. Blues en zo. Singer-songwriters. Vooral die Melanie vind ik geweldig! Hij gaat speciaal voor mij een playlist maken. Het is net alsof ik mijn geheime tweelingbroer heb teruggevonden. Dat we vlak na onze geboorte van elkaar gescheiden zijn.’

Ze kenden elkaar nog geen dag.

‘Tuurlijk’, zei ik.

Mijn vingers toverden een duif op het doek.

2.

‘Lagen jullie in coma?’ vroeg mam, toen we de volgende morgen onze tent uitkropen. Het was al bijna elf uur. Ze zat in haar klapstoel met de *Happinez* in haar handen en een zonnehoed op haar hoofd. Ze was geen vrienden met de zon.

‘Wat zijn jullie plannen voor vandaag? Nicolien is het dorp in.’ Nicolien is mijn zus, twee jaar ouder dan Valentijn en dus de oudste van ons drie. Ze heeft een hekel aan haar naam, ook al is ze naar opa Nico vernoemd.

‘Riemer heeft een vriendin die hier vlakbij woont’, zei Valentijn. ‘Anne. Haar vader is huisarts. Hun kelder is omgebouwd tot een soort honk, met een flipperkast en een tafelfoetbalspel. We gaan er muziek luisteren. Ze hebben een heleboel oude elpees.’

‘We eten om zes uur’, zei mam. Blijkbaar hoefde ze niet te weten wie Riemer was.

‘Mag ik mee?’ vroeg ik.

‘Waarom moet jij nou mee?’ zei Valentijn.

‘Gewoon. Ik hou ook van oude muziek. Blues en zo.’

‘Man, je weet niet waar je het over hebt.’

Ik draaide juist vaak oude elpees van pap en mam, maar dat vond Valentijn ouwelullen-muziek.

‘Dan kan ik nog wel met jullie mee.’

‘Je kent Riemer niet eens. En Anne al helemaal niet.’

‘Dan leer ik ze toch kennen?’

‘Man, zoek een keer iemand van je eigen leeftijd.’

‘Mam?’ probeerde ik.

‘Wat is er?’ zei mam, zonder van haar tijdschrift op te kijken.

‘Ik mag van Valentijn niet mee.’

‘Dan ga je toch naar de zee. Of duik anders lekker het zwembad in.’

‘Ik wil niet lekker het zwembad in. Ik wil met Valentijn mee.’

‘Nee mam, hij gaat niet mee. Ik ben geen oppas. Dáág!’

‘Ga nou gewoon zwemmen, Benjamin. Zij zijn toch ouder dan jij?’ Ik keek hoe Valentijn op de deur van de buurcaravan klopte.

Riemer sprong naar buiten, dit keer met een knaloranje t-shirt aan waarop in schuine schreeuwletters stond: *WHERE AM I?* En op zijn rug: *HERE I AM!* Zijn krullenkapsel leek nog wilder dan gisteren.

De herenigde tweeling verdween tussen de tenten en caravans en toen ik ze in de verte weer zag opduiken, leek het alsof ze hand in hand liepen. Maar dat was misschien mijn fantasie.

Die middag zat ik op de rand van het zwembad. Mam was Nicolien achterna, naar het dorp. Shoppen. Ze hadden natuurlijk ook bijna geen kleren.

Ik liet mijn voeten in het water bungelen en keek naar de springende, joelende kinderen. Ze stoeiden met luchtbedden en opblaaskrokodillen. De chloorlucht prikte in mijn ogen.

Ik dacht aan Valentijn. Zelfs als hij in een wildvreemde stad zou worden gedropt, kwamen volautomatisch de allerleukste mensen uit die stad op hem af. Mijn broer was een soort magneet.

De zon waaromheen de planeten draaien. En hij maakte altijd alleen maar supergeweldige dingen mee. Ik had niet zoveel vrienden (lees: nul, maar dat hoefde niemand te weten) en ik maakte nooit iets supergeweldigs mee. Tel maar op en trek maar af.

Eerlijk gezegd deed ik al jaren mijn best om op Valentijn te lijken. En eerlijk gezegd lukte dat al jaren niet. Ons uiterlijk verschilde sowieso als een wortel en een ananas. Ik had geen fantasie zoals hij. Hij toverde de humor uit zijn hand. Hij betoverde iedereen.

Hij was een magiër. Ik overdrijf niet.

Laat ik maar niet zeggen wat ik was.

Een volhouder misschien.

3.

De volgende dag bij het ontbijt smeerde Valentijn een boterham met aardbeienjam. Ik smeerde ook een boterham met aardbeienjam. Valentijn sneed zijn boterham in vier stukken. Ik sneed ook mijn boterham in vier stukken. Valentijn schonk een beker melk in. Ik schonk ook een beker melk in. Pas toen ik een boterham met chocopasta begon te smeren omdat Valentijn dat ook deed,

ging bij hem het alarm af.

‘Mam! Benjamin zit me weer na te apen!’

‘Hm? Wat doet-ie dan?’

‘Hij neemt steeds precies hetzelfde als ik!’

‘Wat verschrikkelijk.’ Dat was Nicolien. Die zei nooit veel, maar als ze iets zei was het meestal iets heel gezelligs.

‘Toeval’, zei ik met volle mond.

‘Sukkel’, zei Valentijn.

‘Jongens, moet dit nou?’ zei mijn moeder. ‘Het is vakantie.’

Nicolien zuchtte. ‘Stel kleuters.’

‘Ik ga zo weer met Riemer naar Anne.’ Valentijn zei het losjes, alsof hij al jarenlang met hen bevriend was.

Maar voordat hij van tafel kon, kwamen zijn nieuwe vrienden al aangelopen. Riemer glimlachte breed. Misschien had Anne hem net een goede mop verteld. Anne liep op teenslippers en droeg een soort wolkje als jurk, en als ze alle vlinderspeldjes uit haar bruine krullen zou halen, zouden die vast tot aan haar billen vallen. Vlinderspeldjes – en die stonden haar niet eens kinderachtig. Juist niet. Ze was de zomer in hoogsteigen persoon. En ze bleek ook nog eens heel beleefd, want ze gaf mam een hand en stelde zich voor.

Mam keek haar aan alsof ze een pasgeboren puppy was. ‘Wat leuk om je te zien, Anne. Jij woont hier in het dorp, hoorde ik?’

Anne knikte. En tegen Valentijn zei ze: ‘Ga je mee?’ Ze had een mooi Zeeuws accent.

Ik stond op. ‘Ik ben ook fan van Melanie.’

Riemer grinnikte. Valentijn keek me woedend aan. ‘Die ken je

helemaal niet!’

‘Leuk’, zei Anne.

‘Mag ik mee?’ Ik stelde mijn vraag aan Anne, niet aan Valentijn.

Anne haalde haar schouders op. ‘Mij best’, zei ze.

‘Mam!’ riep Valentijn. ‘Benjamin gaat niet mee hoor! Dit zijn mijn vrienden.’

Mam hield de *Happinez* vlak voor haar gezicht. ‘Ik ben aan het mindfulnessen.’

En Nicolien zei: ‘Ga nou maar fijn samen spelen, kinders.

Als het maar niet hier is.’

Valentijn werd zowat paars en wilde duidelijk iets hatelijks terugzeggen, maar Riemer moest erom lachen. Toen werd Valentijn meteen een stuk minder paars.

‘Heb je veel oude elpees?’ vroeg ik aan Anne.

Ze knikte. ‘Van mijn ouders.’ Haar r rolde als een knikker.

‘Wel honderd’, zei Riemer, en hij lachte weer. Zijn witte tanden lachten ook.

‘Tof’, zei ik. Dat was een woord dat Valentijn vaak gebruikte.

‘Mam!’ riep Valentijn. ‘Zeg er nou iets van! Bennie gaat niet met ons mee!’

‘Voor één keer’, besloot mijn moeder.

‘Achterlijk.’ Valentijn beende weg, de camping over. Riemer en Anne zeiden mijn moeder gedag en liepen achter Valentijn aan.

En daar weer achteraan kwam ik. Er moest tenslotte iemand de hekkensluiser zijn.

4.

‘Het huis van Anne heeft een trap naar de voordeur’, had Valentijn bij het ontbijt verteld. ‘Net de ingang van een kasteel. En ze hebben een torentje, daar slaapt Anne. Moet je je voorstellen! Een echte torenkamer. Met Anne als prinses!’

Valentijn was dol op fantasy. Elfen en prinsen en magische wouden. Niemand die dat gek vond. Al zou hij verkleed als trol naar school komen, dan nog zou hij populair zijn. In mijn verbeelding was Annes huis nog mooier dan het Disneylandkasteel. Met torenspitsen en uitbouwen en een slotgracht eromheen. In werkelijkheid bleek de trap naar de voordeur een trapje van drie smalle treetjes te zijn, zonder leuning. De toren was een kleine vierkante uitbouw, boven op het rechthoekige huis. Zo sprookjesachtig als een blokkendoos.

De kelder van het huis rook muf. Er stond een bank met een vergeeld gordijn eroverheen, een tafelvoetbalspel waarvan het blauwe team maar negen spelers had, een flipperkast waarvan drie lampjes het nog deden, een wand vol groentekistjes als een soort open kast, met opgebrande kaarsen en plastic bloemen erin, en in de hoek een stoffige stereo-installatie: twee pick-ups, een mengtafel, en rijen elpees. The Beatles, Madonna, James Brown. En Melanie.

Anne speelde voor dj en liet krakende liedjes horen. Riemer en Valentijn hingen op de bank te kletsen en te lachen, hun stemmen duikelden over elkaar heen.

Ik zat aan de andere kant op een kistje en bekeek de platenhoezen van artiesten van wie ik nog nooit had gehoord. Naar Melanie was ik extra nieuwsgierig, omdat Valentijn zo over haar had lopen jubelen.

*Nothing for me to do but be alone, tonight.
Maybe I'll sit and write.
Cause if I don't,*

*the ones I met won't
be my friends
for life.*

Het liedje was in mijn hoofd gaan wonen. Ik hoefde niks te doen, het zong gewoon zichzelf. Anne had het 's middags wel honderd keer laten horen, net als veel andere nummers van Melanie.

Het was echte verdrietmuziek, zoals Riemer het noemde.

'Nothing for me to do...'

'Zit je nou weer dat nummer te zingen?' vroeg Valentijn.

We zaten na het eten aan de campingtafel te kaarten.

'Onze muzikkenner heeft een vergeten parel ontdekt, zóóó mooi, echt typische Benjamin-muziek.'

'Ben, jouw beurt', zei mam.

'Alleen maar omdat ik Melanie goed vind...'

'Jongen... Let nou eens op', zei Nicolien met een zucht.

Ik gooide een hartenaas op de stapel.

'Wat doe je nou!' riep mam.

Nicolien griste de kaart plus het hele stapeltje weg. 'Dank u zeer.' Ze begon ijverig haar vangst te bestuderen.

'Ben is een beetje dromerig vandaag', zei Valentijn. 'Hij heeft zo'n indrukwekkende zangeres ontdekt, hij moet er steeds om huilen.'

'Vaal...' zei mam vermoeid. Niemand anders mocht hem

'Vaal' noemen.

Ik keek naar mijn kaarten. Ik had een hekel aan spelletjes, maar een potje canasta was nog net vol te houden. En dan nog alleen op vakantie.

'Jullie moeten deze week je haar weer laten knippen', zei mam.

'Bij die kapper hier in het dorp. Vorig jaar zijn jullie daar zo leuk geknipt.'

'Nee, bedankt', zei Valentijn.

'Pap knipte altijd beter', zei ik. Dat was waar; hij had de vorige zomer alleen geen zin gehad om het te doen. Zoals hij toen nergens meer zin in had.

Nicolien legde drie achten op tafel, en een rijtje klaveren van zes tot koning. Plus een schoppenvier op de nieuwe stapel.

Over haar kaarten heen stuurde mam me een blik die ik heel goed kende. De ‘doe nou eens gezellig’-blik. Zonder naar de stapel te kijken gooide ze een kaart weg. Een vijf.

Nicolien keek me lief aan. ‘Ga dan lekker naar papa in Londen. Is voor iedereen fijner.’

Valentijn grijnsde. ‘Kun je gezellig met Barbie gaan winkelen.’

‘Ik hou niet van winkelen.’

Nicolien grinnikte. ‘Dat kunnen we zien.’

‘En van Barbie al helemaal niet.’

‘Jongens!’ riep mam. ‘Op deze manier heb ik er geen zin in.’

‘Heb je nog iets van hem gehoord?’ vroeg ik. Niet dat ik pap miste. Volgens mij miste niemand hem, zelfs mam niet meer, niet écht. Hij had wel bij ons gewoond, maar hij was haast nooit thuis. En als hij wél thuis was, leek het alsof hij in het verkeerde gezin terecht was gekomen. Altijd chagrijnig. Maar hij kon wel goed knippen.

Mam knikte. ‘Gisteren nog een appje. Om ons een fijne vakantie te wensen. Barbara doet de groeten.’

‘Barr-brra’, zei Valentijn in overdreven Engels.

‘Wat een zak’, zei Nicolien.

‘Niek!’ riep mam. ‘Zo praat je niet over je vader.’

Maar ik kon zien dat ze er stiekem om moest lachen.

Nicolien pakte een pluk van haar rode haar en bestudeerde de puntjes. ‘Jij bent’, zei ze tegen Valentijn. En mam pakte haar kaartwaaier weer op.

‘Ik vind mijn haar juist leuk nu’, zei Valentijn. Zijn halflange haar viel als een glad gouden gordijntje om zijn hoofd. Het stond hem geweldig. ‘Volgens Riemer heb ik een pagekapsel.’ Hij pakte mams vijf en Nicolien vier en herschikte zijn kaarten.

‘Interessant’, zei Nicolien.

‘Riemer zei dat we misschien van oude Russische adel afstammen. Omdat onze achternaam Kachanova is. Riemer weet dat soort dingen.’

‘Speel alsjeblieft verder’, zei Nicolien.